

Ευτύχης Μπισοάκης

*Εκλογές: Παρ' όλα όσα, Αριστερά**

Οι εκλογές πλησιάζουν και η Ελλάδα κατεβαίνει πλησίον τον Αχέροντα! Πηγαίνει προς χρεοκοπία ξεπουλώντας την κρατική περιουσία, ληστεύοντας τα λαϊκά στρώματα, και καταπατώντας το Σύνταγμα. Δάνεια επί δανείων. Και όταν θα «βγούμε» από την κρίση, θα έχουν πραγματοποιηθεί: Μια πρωτοφανής αναδιανομή του κοινωνικού πλούτου υπέρ του κεφαλαίου, εγχώριου και ξένου. Μια επιστροφή σε έναν μεταμοντέρνο εργασιακό Μεσαίωνα. Μια περαιτέρω διεύρυνση του φαύλου κύκλου του δημοσίου χρέους. Θα «βγούμε», σε συνθήκες που θα προετοιμάζουν την επόμενη, καταστροφικότερη κρίση.

Ήταν αναπόφευκτη αυτή η τυφλή πορεία, όπως ισχυρίζεται ο πρωθυπουργός, ο οποίος έσπευσε να απεμπολήσει μέρος της εθνικής μας ανεξαρτησίας (δικά του λόγια), να υποβαθμίσει την Ελλάδα σε Νομαρχία της Ε.Ε. και σε μπανανία των Κινέζων (κομμουνιστών...) και των εμίρηδων του αραβικού κόσμου; Από πολλές πλευρές έχει δοθεί αρνητική απάντηση και έχουν γίνει συγκεκριμένες προτάσεις διεξόδου. Ενιαία πρόταση δεν έχει διατυπωθεί. Η καταστροφή ωστόσο είναι δεδομένη. Υπεύθυνοι: Τα δύο κόμματα εξουσίας, οι ηγεσίες τους και όσοι τους στηρίζουν από συμφέρον ή από τύφλωση.

Και η Αριστερά;

Η Αριστερά θα ήταν η μόνη δύναμη που θα μπορούσε να αντισταθεί αποτελεσματικά. Πρώτον, αφού επεξεργαστεί η μια ολοκληρωμένη πρόταση εξόδου από την κρίση, η οποία θα είχε τις λιγότερο καταστροφικές συνέπειες για τα λαϊκά στρώματα. Ταυτόχρονα, πρωτοστατώντας στην οργάνωση της αντίστασης στην προδοτική πολιτική της κυβέρνησης. Προτάσεις έγιναν από την πλευρά της Αριστεράς. Συνολική πρόταση, προϊόν διαλόγου, δεν έγινε. Και αντί για οργάνωση της καθολικής λαϊκής αντίστασης εναντίον του νέου καθεστώτος υποτέλειας, μοναχικές πορείες και ένας συνεχιζόμενος ενδοαριστερός εμφύλιος.

Σε τι θα μπορούσαν και σε τι θα έπρεπε να συμφωνήσουν αυτή τη στιγμή τα κόμματα και οι οργανώσεις της Αριστεράς; Στην καταδίκη και στον αγώνα εναντίον του Μνημονίου. Στην επαναδιαπραγμάτευση του δημόσιου χρέους και στη στάση πληρωμών. Ωραία! Αλλά θα φύγουμε από το ευρώ; Θα φύγουμε από την Ε.Ε.; Θεμιτά και κεφαλαιώδη ερωτήματα, στα οποία δίδονται διαφορετικές απαντήσεις, χωρίς επιστημονικά επεξεργασμένη θεμελίωση και χωρίς την επεξεργασία μιας στρατηγικής ανασυγκρότησης του παραγωγικού ιστού της χώρας με απώτερο στόχο το σοσιαλισμό.

* Το κείμενο αυτό στάλθηκε στις εφημερίδες *Αρόμος*, *Εποχή* και *Πριν*.

Ωστόσο οι διαφορές είναι λόγος για να μην υπάρξει κοινή δράση και να μην ανοιχτεί ένας δημόσιος διάλογος ανάμεσα στις διάφορες συνιστώσες της Αριστεράς, ο οποίος ενδεχομένως θα κατέληγε σε μια κοινή, επιστημονικά θεμελιωμένη πρόταση διεξόδου; Όταν καίγεται το σπίτι σου δεν κάθεσαι να σκέφτεσαι πώς θα μπορούσες να το είχες χτίσει, ώστε να μην καεί! Και ο εμφύλιος συνεχίζεται. Το σπίτι καίγεται και «ημείς άδωμεν»!

Δηλαδή: Οι «καθαροί» άτεγκτοι «επαναστάτες», δέσμιοι του πλέγματος σεκταρισμού - ομορτονισμού, απαιτούν, προκειμένου να γίνει έστω μια κοινή πορεία, να λύσουμε προκαταβολικά το πρόβλημα της Ε.Ε., της δικτατορίας του προλεταριάτου, του ρόλου του Στάλιν (δικαιώνοντάς τον) και των προδοτών Μπρέζνιεφ και Γκορμπατσόφ κ.λπ. Σε όλα όχι, αλλά τη θεωρία κατέληξαν να την ταυτίζουν με τα επτά ή δώδεκα «απλά μαθήματα». Οι άλλοι; Αυτοί, δέσμιοι ακόμα της αόριστης και καταστροφικής ιδεολογίας του ευρωκομμουνισμού και του ασαφούς ευρωπαϊσμού, δεν ασχολούνται με θέματα «στρατηγικής». Δεν διδάχτηκαν από την κατάντια των πρωτεργατών, Ισπανών, Ιταλών και Γάλλων. Ο πάγιος τακτικισμός τούς οδήγησε πρόσφατα στη μεγαλοφυή ιδέα να διεμβολίσουν το ΠΑΣΟΚ με την ευκαιρία των δημοτικών εκλογών! (Δεν αναφέρομαι στους πολύ ανανεωτικούς, που άραξαν ήδη στις παρυφές του ΠΑΣΟΚ). Τέλος, η ριζοσπαστική Αριστερά; Οι χιλιάδες παλαιοί και νέοι αγωνιστές που είναι πάντοτε παρόντες στους κοινωνικούς αγώ-

νες; Η πολυδιασπασμένη ριζοσπαστική Αριστερά δεν μπόρεσε, παρά τα όποια βήματα, να κατανοήσει ότι το μέλλον του ελληνικού και του παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος δεν βρίσκεται στην επιστροφή στον Στάλιν, στον Τρότσκι και στον Μάο, αλλά στη δημιουργική-διαλεκτική υπέρβαση του παρελθόντος που σημαίνει: Κριτική αποτίμηση, ανάκτηση του επιστημονικού κεκτημένου του μαρξισμού, δημιουργική ανάπτυξη του, ώστε να ανταποκρίνεται στις συνθήκες της εποχής μας, και ταυτόχρονα θεωρητική και πρακτική αξιοποίηση της πείρας του παγκόσμιου εργατικού κινήματος – θετικής και αρνητικής.

Ο 20ός αιώνας των μεγάλων επαναστάσεων, των πλανητικών αισιόδοξων προοπτικών, των μεγάλων καταρρεύσεων και της μεγάλης απογοήτευσης έληξε. Μπήκαμε στον 21ο αιώνα. Και προφανώς δεν πρόκειται απλώς για χρονολογία. Έχουν κατανοήσει οι «ηγεσίες» μας το μέγεθος της καταστροφής; Ο 20ός αιώνας έληξε με την κατάρρευση του σοσιαλιστικού στρατοπέδου. Οι ιδεολόγοι του (επί του παρόντος) νικηφόρου καπιταλισμού βιάστηκαν να μας βεβαιώσουν για το τέλος των ιδεολογιών, για το τέλος της Ιστορίας και για την αιώνια καπιταλιστική ειρήνη που θα μετέτρεπε τον άνθρωπο σε πειθήνιο παραγωγικό-καταναλωτικό δίποδο. Η ιστορία τους διέψευσε! Σήμερα ζούμε την εποχή των νέων ιμπεριαλιστικών πολέμων, αλλά η παντοκρατορία των ΗΠΑ οδεύει προς μια τραγική Δύση. (Επί του παρόντος έχουν την υπεροχή των καταστροφικών μοντέρνων οπλοστασίων). Ήδη οδεύουμε

προς ένα πολυπολικό κόσμο: ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα, Λατινική Αμερική, κ.λπ. Ο κόσμος αυτός δεν θα είναι ένας κόσμος ειρηνικού ανταγωνισμού. Θα είναι ένας κόσμος συγκρουσιακός, και η πιθανότητα αυτοκαταστροφής του ανθρώπινου είδους δεν είναι πλέον μηδενική. (Μεταξύ άλλων, ο καπιταλισμός λεηλάτησε τα φυσικά αποθέματα. Οι πόλεμοι για ενεργειακά αποθέματα, νερό, πρώτες ύλες, τρόφιμα, είναι δυνατόν να καταλήξουν σε πυρηνικό ολοκαύτωμα). Ελπίδα; Η αναγέννηση του εργατικού και του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος με στόχο μια παγκόσμια κομμουνιστική κοινωνία η οποία δεν θα καταργήσει μόνο την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, αλλά ταυτόχρονα λύνοντας τη βασική αντίθεση του καπιταλισμού, θα λύσει και την παράγωγη αλλά δεσπόμενη σήμερα: την αντίθεση ανθρώπου-φύσης, δημιουργώντας μια αξιοβίωτη κοινωνία θεμελιωμένη όχι μόνο στη βάση της κοινής κατοχής του κοινωνικού πλούτου, αλλά σε ένα σύνολο πνευματικών και ηθικών αξιών που θα σηματοδούν το πέραςμα από τη βάρβαρη προϊστορία στην πραγματική ιστορία της ανθρωπότητας (Μαρξ).

Ουτοπία; Επί του παρόντος. Ουτο-

πία, αλλά και δυνατότητα που κυφορείται στα σπλάχνα του σημερινού βάρβαρου κόσμου. Και η Αριστερά; Οι πλανητικοί κίνδυνοι αλλά και οι νέες δυνατότητες καθορίζουν το ιλιγγιώδες μέγεθος των καθηκόντων της. Να ελπίσουμε; Ναι, αλλά συν Αθηνά και χείρα κίνει! Και η ελληνική Αριστερά; Θα μπορέσει να υπερβεί τη σημερινή της μιζέρια; Το γιατί και το πώς θα το συζητήσουμε μετά τις εκλογές. Τώρα: Παρ' όλα όσα αρνητικά, ψήφο στην Αριστερά! Ούτε αποχή, ούτε λευκό. Ο καθένας ας ψηφίσει όποιον θεωρεί περισσότερο συνεπή, αναλαμβάνοντας τις ευθύνες της επιλογής του.

Μετά τις εκλογές: Αν θέλουμε να μη μείνουμε νεκρά κατάλοιπα ενός ηρωικού και τραγικού παρελθόντος τα οποία θα σαρώσει ενδεχομένως κάποιο κύμα ενός νέου κινήματος, ας σκεφτούμε: οι διαφορές είναι αναπόφευκτες! Υπάρχει όμως μια αντικειμενική πραγματικότητα και μια αλήθεια που τής αντιστοιχεί. Θα επιχειρήσουμε να την αναζητήσουμε μέσα από την κοινή δράση και τη θεωρητική συζήτηση; Επί του παρόντος, ας σταματήσει τουλάχιστον το αμοιβαίο «θάψιμο». Ας αντιπαρατεθούμε, σκληρά έστω, αλλά με όρους πολιτικής. Εδώ θα είμαστε και μετά τις εκλογές.